

מסורת הש"ס

(א) פסחים יב, (ב) לעיל ט:
 לקמן מה. פסא, (ג) פסחים
 יב, (ד) פסחים יז: [נקמן]
 (ה) "עמ"ש חוס'
 (ו) חוס' חמ: ד"ה [שזו],
 (ז) ג"א אחד, (ח) "עמ"ש
 חוס' לקמן מה: ד"ה אחד,
 (ט) "עמ"ש חוס' שם,
 (י) סדר מנחות [ענין]
 (יא) לעיל לד, (יב) ג"ז שם,
 (יג) [לעיל לו], (יד) דברים
 יז, (טו) "בש"מ [לרין], (טז)
 דמיתת ענ מיתרת וכן
 ליתא ענמי'

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מכירין וכו'
אלא ככל שאר צדיקות
שאינן אלא:

מזוסף רש"י

להזמה דבנתו הכי נח מנחמו: רבי
יוסי אומר כו'. עמימה קאמר
בצריחה בגמרא [ע"פ]: **מכירים אדם**
אורו. את ההרוג שמה נכרי הוא.
וזו אינה מן החקירות של הזמה
אלא (א) כל שאר דיוקות אינו אלא
להכחיש שמה לא יאמר בדברי חזירו
ותבטל עדותם והוא והם פטורים
אלב מן החקירות של הזמה כי אה
מואל יותר משעשה דלמחר' בזמי' [שם]
העובד ע"ו. אם מעדיין צדק שואלין
את מי עבד פעור או מרקוליס:
ובמה עבד. למרקוליס כשחטאו או
בהשתחוה: **ענוק'י תאנים**. שהיו
מעידים עליו שהרגו תחת תאנה
ובדק בן זכאי תאנה זו עוקליה בסין
או דקין. עוקן וזנ הפרי מקוס
חיבורו לאלין: **חקירות אמר אחד**
איני יודע עדותן בטלה. דשבע
חקירות מקראי נפקי לן ובעינן
בכולהו שמה יכול להזימן להזמה
כתיבה בהו ויזין דלמחר איני יודע
איה יכול להזימן דלמחר חקירה
וכיון דלא אפשר לקיים בה מלות
הזמה בלאו העד בטלה כל העדות
ואפילו בן מלאה דאין עדים נעשין
וזומנין עד שיזמו כולן דלאמרינן
במס' מכות (דף ה':) מינין שאפילו
הו מאה למחוד דקע' עדים': **בדיוקו**.

[illegible]

היו בודקין פרק חמישי סנהדרין

אָוּסן. אַסידראַ דמאנטינן דלניק מינייה קאָ
אחר שאימו עליהן^ט היו בודקין אותן: **בשבע**
ליץ להו מקראי: **באיזה שבע.** של יוצל:
באיזה שנה. של שבע: **בכמה בחודש.** בשערים או בשערים

והומשה: באיזה יום של שבט. אעפ"כ
שאלוהו בן וכן בחודש אעפ"כ
שואלין להן באיזה יום בשבט היה
לפי שכל השבע הללו באות להביאן
ללד. והמה ושמא יבן חשדון
להזימן ואין מעלין על לן חשדון
לשחודש אם היו אלו עמקן אמת
היום במקום אחר וכששואלין אותן
באיזה יום והם אומרים ביום פלוני
מזכירים עדי הומה להזימן: באיזו

שעה של יום שמה חין עדים להזימן לכל היום ויש עדים להזימן באותה שעה: **זאיה מקוס**. שזו היא המועלה להציא את כל החקירות

וזה אינו יודע בעיבור עדותן במילה^(א) אחד קיימת^(ב) אחד אומר אומר קיימת אחד או חמה במזרח^(ג) ובהשבע אם נמצאו דבריהם מן עליו זכות או^(ד) אחד אמר אחד מן התלמי

העובד ע"ז: אם מעדין בך שואלין
אם מי עבד פער או מרקוליס:
ובמה עבד: למרקוליס בשמיטה או
בשהמחאה: **בעוקלי סאניס:** שהיו
מעידים עליו שהרגו מחמת סאניס
ובדק בן זכאי תאנה זו עוקליה גסין
ואו דקין: עוקן זנב הפרי מקוס
מיצורו לאילן: **קירוס אמר אחד**

חובה^א מעו בדבר שני
ואם לאו עומדים למ
עשר מחייבין ואחד ע
ואחד אומר איני יודע
איני יודע יוסיפו הדיין
וששה מזבין ושלושים
וחמשה מזבין^ב דנין א
גמ' מנא הני מילי
היטב ואומר^ג והוהגד ל

מ.

עין משפט
גר מצוה

א א מיי פ"א מהל' עדות
הל' ד סמג עשין קט:
ב ב מיי פי"ב מהל'
סנהדרין הל' א:
ג ג מיי פ"א מהל' עדות
הל' ד:

ד ר ד מיי שם ה' ו:
ה ר מיי שם ס"ב ה' א:
ו ז מיי שם ה' ב ו ומג
שם טור ש"ע ח"מ ס' ל
סעף ג:
ז ח מיי שם ה' ד טור
ש"ע ס' ט"ו:
ח ט י מיי שם ה' ה:
מ ב מיי ס"ב מהל'
סנהדרין ה' ג:
י ל מיי פ"א שם ה' א:
יג מיי פ"א שם ה' א:

ופ"ה מהל' עדות הלה:
 י"א מ ג מ"י פ"י מהל'
 קנהדרין הלכה ח:
 י"ב ס מ"י שס פ"י' הל' ג:
 י"ג ע מ"י שס פ"י' הל' ב:
 י"ד פ מ"י שס פ"י' הל' ג:
 מ"ו צ מ"י פ"ט מהל'
 קנהדרין הל' ב:

יה אור השלם

1. וְדַרְשָׁתָּ וְחֻקָּתָּ
וְשִׁאלֶת הַיֵּטֵב וְהֵנָּה אִמָּת
בְּכֹן הַדָּבָר נַעֲשֶׂתָה
הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקֶרְבְּךָ:
דְּבָרִים יג טו
2. וְהִגַּד לְךָ וְשִׁמַּעַתָּ
וְדַרְשָׁתָּ הַיֵּטֵב וְהֵנָּה אִמָּת
בְּכֹן הַדָּבָר נַעֲשֶׂתָה
הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת
בִּישְׂרָאֵל: דְּבָרִים יד ז
3. וְדַרְשׁוּ הַשְּׁפֹטִים הַיֵּטֵב
וְהֵנָּה עַד שֶׁקֶר הָעֵד שֶׁקֶר

רבינו חננאל
פ"ה היו בודקין אותו
בשבע חקירות באיזה
שבוע כיו' מנא הני מילי
ואמרינן ברכתי בעיר
הנחלת ודרשת וחזקת
ושאלת היטב ובעובדי ע"ז
כתיב והוגד לך שומע
ודרשת היטב ובעדים
וזממן כתיב ודרשו
השופטים היטב הרי שבע
חקירות היטב כבוד
ע"ז שלו ואמרינן הנהנת
שלש ובעדים וזממן אחת
כמו החשבון שכתב בכל

שְׁבַח־מֶשֶׁךְ חָמָּה בַּמִּזְרָח. צַפ־ק דַּפְסָסִים (דף יב:) פָּרִיז' 13
נָמִי נִיכּוֹל וּמַשְׁנֵי שִׁית יוֹמָא זִי קֶרְנֵתָא קֹאזִי וְקֶשֶׁה
נִכְיִין שְׁאִין הִיכָר זִין ו' לֹא לֹאזִי דַּלְמָר הָמָס לֹר' יְהוּדָה אֲדָם טוּעָה
וְחֹזִי עָשֶׂה וּמַשְׁהוּ וּתְלִינן טַעוֹת צִשְׁנִיָּהס א"כ א' אֹמֵר צֶה' וְא' אֹמֵר

בז' אומאי עדותן צטילה נימא האי
דקאמר ה' סוף ה' והאי דקאמר
ו' תחלת ו' ומעשה כי הוה צפנא
דשית והאי טעה פלגא שעתא
קמיה והאי טעי פלגא לאחוריה וי"ל
דהא דקאמר דשית יומא ז' קרנתא
קאי דטעו צין תחלת ו' לז' היינו
דוקא לענין חמץ דלכל מסור אבל
עדות מסורה לזריזין:

הביז'קירות לבדיקות

תהי' יודע' עדותן בטילה בדיקות אחד אומר איני יודע
אני יודעין עדותן קיימת יאחד חקירות ואחד בדיקות
זה עדותן בטילה¹⁷ אחד אומר בשנים בחדש
חדש יודעו הימים¹⁸ עשה יודעו ביודעו של חדש

של חדש¹⁰ אומר בשלשה ואחד אומר בחמשה
ואחד בשתי שעות ואחד אומר בשלש שעות עדותן
שלש ואחד אומר בחמש עדותן במילה רבי יהודה
בחמש ואחד אומר בשבע עדותן במילה שבחמש
מה במערב יאח"כ מכניסין את השני ובודקין אותו
וונים פותחין בזכות¹¹ "אמר אחד מן העדים יש לי ללמד
התלמידים יש לי ללמד עליו חובה משתקין אותו
יש לי ללמד עליו זכות מעלין אותו ומושיבין

יורד משם כל היום כולו אם יש ממש בדבריו
אומר יש לי ללמד על עצמי זכות שומעין לו ובלבד
מצאו לו זכות פטרוהו ואם לאו מעבירין^ט אותו למחר
וממעטין ממאכל ולא היו שותין יין כל היום ונושאין
מחרת משכימין ובאין לב"ד המזכה אומר אני מזכה
והמחייב אומר אני מחייב ומחייב אני במקומי
זכות אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד

סופרי הדיינים מזכירין אותו אם מצאו לו זכות פטרוהו
 ז' שנים עשר מזכין ואחד עשר מחייבין זכאי שנים
 יד מזכין ואפילו אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין
 ואפילו עשרים ושנים מזכין או מחייבין ואחד אומר
 וכמה מוסיפין שנים שנים עד שבעים ואחד שלשים
 חמשה מחייבין זכאי שלשים וששה מחייבין ושלשים
 כנגד אלו עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין:
 מר רב יהודה דאמר קרא ודרשת וחקרת ושאלת
 ושמעת ודרשת היטב ואומר ודרשו השופטים היטב
 ואימא

מה תלוייה אלא בחקירות לומר עמנו הייתם באותה שעה במקום אחר.
זה שאמר בשנים יודע שהחדש שעבר מלא היה יום ראשון של חדש
כו'. דטעי חיינש זהיר: רבי יהודה אומר עדותן קיימת. דכולי
ליבתן דדבר: פותחין לזכות. אי לא קטלת לא תדחול כדאמרן
זכות משפקין אותו. וכ"ס אם היה בא ללמד חזי חובה. וטעמא
דין לחובה משום דליחזי כנוגע בעדות: אמר אלהי מן הסלמיטיס.
ד(דף לה.) עד אחר לא יענה בפשט למות [מבדיל לה] למות הוא דלחי
גד למחר משום הלנת דין כדאמרין בפירקא דלעיל (סז): היו
מזדווגין בבתייהן או בשוק ונושאין ונותנין דדבר: כל הלילה. איש
מזכה אי על כרחו שאני יכול לחזור בו והמחייב אומר אם לא
חזרה אם מלא לו הלילה זכות מלמד זכות אבל המלמד זכות כו':
הלכך יוסיפו הדיינין. אפילו עשרים ושנים מוזנין או מחייבין ואחד
דין דיני נפשות לא יאמרו ולא יאמרו בפחות מעשרים ושלשה: שנים
אלא לטובה ע"פ אחד ולא לרעה ע"פ שנים ארבע וסופק עוד שנים וכו'
בטייה לטובה ע"פ עדש אחד וה"א אם יראה אחד מן המוזנין את דבר
ה. ובשעת גמר דין הא אוקימנא דלף המלמד זכות יכול לחזור וללמד
ריגנא בפירקא דלעיל (דף לה.): גב' מנא הוי מילי. דעבדינן שבע
חקירה אלא עד דכתב הטיב זהדיה הא תלתא ובעיר הדחת
לו ודרשת בלא הטיב משמע דרישה מעליא ובעדים וזוממין כתיב ודרשו
טב עדים האחרונים המזימין את הראשונים הרי שבע חקירות:
ואימא

(ב) אין מטין לחובה על פי אחד, דמין בראיותיהן אלו כנגד אלו עד שיחזור בו אחד מן המחייבין,

ושלשים וחמשה מזכין, וק"ל (לעיל דהונו להו מזכין רוצא (לנויד לד).